

Tản mạn nơi quán cơm
Lam Giang Trần

Oscar Thuan Nguyen Người Việt Cali

*Em vừa đọc tản văn này mà không cầm được nước mắt vì cảm xúc
Xin mời các anh chị cùng đọc nhé*

Tôi có 1 thói quen, nếu không tháp tùng sếp đi tiếp đối tác, thì trưa nào cũng sẽ chọn quán cơm ngay góc đường để ... tìm cái bổ bụng...

Quán nhỏ, đúng nghĩa cơm bình dân. Họ tận dụng lại căn trọ đầu hồi của cả dãy, để mở ra kinh doanh. Chiếc tủ kính cũ, có bánh xe, bà mua lại ở hàng đồng nát. Mang về xịt xịt, rửa xà bông, lau chùi mấy bận ... vậy là có ngay 1 chiếc tủ mới.

Món ăn thì không có gì quá đặc sắc. Nguyên cái xe bị chà bá lửa thế mà chỉ cố định 6 món mặn, đồ xào thì dưa leo xào – giá xào (đảo đi đảo lại đúng 6 ngày trong tuần). Mặn ngọt thì tùy bữa và còn tùy vào tâm trạng của người nấu. Nhưng điểm níu chân Tôi lại là một mặt khác.

Quán khá đông tầng lớp thực khách nhưng tụ lại đa số là dân bình dân.

Cánh xe ôm công nghệ thì là sặc sỡ nhưt :

- Grap màu xanh lá
- Bee màu vàng
- GoViet màu đỏ

• Beamin màu xanh dương

Người bán vé số thì :

• Vietlot ... 150 tỷ ..

• Vé số truyền thống thì hơn tỷ mấy

Gần đây còn xuất hiện mấy anh Kỹ Sư người Hàn Quốc thi công tuyến Metro trưa trưa cũng lượn lờ vào ăn. Mới đầu mấy chả cũng chế ỏng chế ẹo, ngồi máy lạnh, com vẫn phòng mới ăn được. Nhưng dần về sau chắc “thảm đòn” nên cũng dạt ra đây để ăn.

Tôi cũng là 1 công nhân bình thường, ngày 8 tiếng “mài đít” ở công sở. Nên chọn nơi này làm “bãi đáp” cho mình.

Cái cuốn hút và gây cho Tôi nhiều “thương nhớ” ở quán com bình dân này chính là cái đời thường của nó ... Ngồi nhời nhời muốn com chừng mười phút ta có thể thu vào tâm mắt đủ “thượng vàng hạ cám”.

Thằng nhóc tan học ca sáng, mẹ chở về ngang, nhảy xuống mua com về ăn trưa. Công nhân tan ca, giữa buổi cũng chọn ăn ở quán này. Mà bà chủ bán com này cũng là một điểm nhấn nổi bật. Mập mập, phốp phốp, Tôi độ chừng phải trên 90 kí lô. Cùng 1 giọng nói sang sảng, cường độ âm thanh phát ra kinh khủng đến độ “nói cũng như chửi ... không có gì quá khác nhau.

Bình thường chưa đến 11h30 thì còn “le te” mang com ra cho khách. Nhưng tới đúng giờ ... gõ beng cái ... công nhân mà nó túa ra thì ... ai cũng như ai ! Sắp hàng tuần tự, tay cầm đĩa com trắng chờ đến lượt mình được múc đồ ăn.

Tôi chú ý đến 1 người bạn nhỏ, bán vé số ở đó. Hầu như trưa nào cũng bắt gặp. Nó cứ loanh quanh lẩn quẩn. Chờ người ta ăn xong, mới tiến đến mời mua giúp. Có bạn Tui mua ủng hộ khá nhiều, lấy cớ Tui hỏi thăm :

- .....thằng em ... sao ta chỉ thấy mi mời khách lúc họ ăn xong ... không như mấy bà kia ... toàn lảng xa lảng xãng giành bán trước ...

- .....dạ ... rồi đàn anh thấy mấy bà có thường bán được không ... ???

- .....ờ ... không được ... !

Nó giảng giải cho Tui nhiều “đạo nghĩa” xung quanh công việc tưởng chừng hết sức giản đơn đó. Nó nói cho Tui nghe mà khiến Tui cứ phải há hốc cả mồm vì thấy ... đúng quá !

* Thứ 1/ Không mời khách khi người ta chưa ăn. Vì lúc đó hầu như ai cũng đang đói và quạu, và họ sẽ ngại cầm tiền ra tay vì sẽ bị dơ tay.

* Thứ 2/ Đang ăn không mời. Vì đang nhai mà chìa vào mặt, giống như “chặn ngang họng” làm sao người ta nuốt com được. Vô duyên hết sức là ở trường hợp này!

* Thứ 3/ Khách ăn xong là mời tốt nhất. Nhưng phải chờ người ta lau miệng, xía răng, xong thì hãy vô mời. Vì lúc đó no bụng, tinh thần sẽ khoái khoái hơn, dễ dàng móc hầu bao ra nhất.

Tui ngồi chờ dẫn cả người như cậu học trò say sưa nghe giáo sư giảng. Tui hỏi vặn :

- ..... học ở đâu được những thứ này ... cưng học lớp mấy rồi ... ?

- ..... dạ ... em thèm đi học lắm ... nhưng còn mắc đi “kiếm ăn” nên thôi ... bán nhiều / gặp nhiều hạng người ... nên tự rút ra kinh nghiệm ạ ...

- ..... dữ bây .... ! Hahaha

- ..... dữ thì mua ủng hộ em đi đàn anh....

Tự nhiên Tui thấy vui vẻ khi móc hầu bao ra để mua một ít. Dù biết là khó lòng mà trúng được ... nhưng vẫn vui vì "bài học" sâu sắc như thế. Thằng nhóc này - quả là nghệ nhân rồi ...

Trưa nay cũng vậy. Đang ngồi nhai rạo rạo muống cơm trong hòng thì mắt vẫn ngó dáo dác tìm nó. À ... nó cũng đang bung đĩa cơm ngồi ngay gốc cây. Đang ăn và nhìn Tui cười ranh mãnh. Được một lúc khá lâu ... Đang ngồi nhấp ly trà đá (nhiều đá hơn trà) thì Tui nghe tiếng chửi đổng đổng của bà chủ quán. Tiếp sau đó là thằng bạn bán vé số dạo của Tui tháo chạy ra ngoài. Bà ta la oang oang cả một góc đường :

- ..... trời ơi ... thằng kia ... thằng nhóc vé số kia ... mày đứng lại cho Tao.... !

Nguyên một "tàng thị" mấy chục kí hộc tốc di chuyển. Làm ai cũng phải ngưng ngang để chú ý đến. Người bán vé số nhỏ của Tôi tháo chạy ra ngoài rồi vương chân vào cái ghế nhựa ngã nhào. Tự dưng ..... máu "anh hùng" trong người Tôi bùng bùng trời dậy. Đứng thẳng lên, che cho anh bạn nhỏ :

- ..... nè ... chị Thanh ... chuyện đâu còn có đó ... nó đói quá ... mới vào ăn cơm của chị ... không có tiền thì Tôi trả ... làm gì chị rượt thằng nhỏ té dữ vậy ..... ?????

Vài anh xe ôm gần đó cũng "nóng máu gà" xông ra phụ Tôi.

- ..... Phải ... phải rồi ... bao nhiêu tiền mà dữ vậy .... !!!!

Ai cũng hướng mũi dùi chĩa thẳng vào bà bán cơm, bênh vực cậu bé vé số đen đuổi. Bằng một thái độ rất hục hặc Bà ta cất tiếng :

- ..... ĐM ... ĐM ... thằng kia ... sao mày làm thế riết vậy ... tao đã nói bao nhiêu lần rồi .....???? Mày như thế nào ... nói tao nghe.....!!!

Cậu bé sợ sệt, nhìn quanh khắp lượt. Rồi từ từ nói nhỏ khiến ai cũng "ngờ ngàng" :

- ..... dạ ... dạ ... đĩa cơm 22.000d ... cô Thanh bán con có 5.000d ... con ăn xong mấy hôm liền ... con mắc cỡ quá ... nên con nhét 2 tờ vé số lại dưới đĩa cơm ... cô không cho làm vậy nên đi theo bắt cầm lại ạ ..... !

Ai cũng chưng hửng sau lời nói đó. Bà Thanh lại cất giọng sang sảng :

- ..... ĐM ... mày khổ mày mới lặn ra vĩa hè để kiếm sống ... tao cũng khổ ... mà khổ ít hơn mày một chút ... tao chia sẻ 1 chút hơi ấm với mày ... mày đừng phụ lòng tao nữa ... ghen ....

Bả vừa dứt câu nói. Tôi đã đếm được ít nhất là 5 người đàn ông quanh đó ... ghen ngào nước mắt ! Cái cảm giác cảm nhận được sự ấm áp giữa người với người - nó bình dị và thiêng liêng vô cùng .....

Kết câu chuyện. Tôi mua thêm cho nó 1 hộp cơm nữa. Thịt kho hột vịt. Nó năn nỉ Chị Thanh lấy kéo cắt đôi cái hột vịt ra làm đôi. Tôi không hiểu để làm gì ? Xong xuôi nó khoanh tay trước ngực, cúi chào Tôi và Chị Thanh thiệt lễ phép.

Đang loay hoay móc tiền ra tính, thì Chị Thanh hát hàm cho Tôi thấy, nhìn qua bên kia đường. Dưới chân cây cột điện nắng đổ chói chang, có một ông lão mù đang ngồi run run với xấp vé số dày cộm ..... Nó nhẹ nhàng tháo cái nón vải đang đội, đội sang cho ông lão. Rồi tay mở hộp cơm ra ... cầm cái muống xúc từng ít cơm một kê sát vào miệng đút ông ăn .....

Chị Thanh nhìn Tôi lắc đầu ngao ngán :

- ..... đó ... thằng em mà thấy hôn ... nhìn ... nhiều khi mình còn thua cả đứa con nít .... !!!

Tôi quay lưng đi. Nhắm mắt gật đầu. Ôi !!! Khổ đau của 1 phận con người. Biết bao nhiêu là đủ. Và có những chuyện chính mắt thấy tai nghe, mà chưa tìm hiểu ngọn nguồn thì đừng vội võ đoán.

(St)

Chép từ fb Lam Giang Trần